

Svängigt i Hultsfreds kyrka när jazz blandades med sakral musik

GITARRISTEN RUNE GUSTAFSSON spelade en mycket framträdande roll i torsdagskvällen konsert. Här ses han tillsammans med Arne Domnerus, saxofon, Bengt Hallberg, piano, Georg Riedel, bas samt en del av Leif Strands underbart finstämda kammarkör.

Det svängde kraftigt i Hultsfreds vackra kyrka på torsdagskvällen. Sex musiker ur Radiojazzgruppen med Arne Domnerus i spetsen bjöd tillsammans med Leif Strands kammarkör på en något ovanlig konsert. Folkvisor och sakral musik blandades med improvisationer till en mycket njutbar mix, där sång- och spelglädjen hos de medverkande förhöjde helhetsintrycket ordentligt. Utan att ta i var det ett toppprogram om än lite ovanligt för att framföras i en kyrka — och när de sista tonerna, de var blå för kvällen, klingat färdigt mot de vitkalkade väggarna satt man bara och önskade sig mera. Men tyvärr var det slut...

Och det inte bara svängde i kyrkan, det applåderades också. Kraftigt till och med och upprepade gånger. Så det var mycket nytt som bjöds denna oktoberkväll! Men inte för sista gången hoppas vi!

— En värdig konsert och det tyckte jag denna var, är alltid värd att uppföras i kyrkan, ansåg nye kyrkoherden Eric Nilsson efter programets slut. Och det bådär gott för framtiden!

Ur Radiojazzgruppen var det inte vilka musiker som helst som lösgjort sig för att spela "Blå toner". Arne Domnerus har vi nämnt och i samma andetag kan vi då också försöka säga Rune Gustafsson, Bengt Hallberg, Egil Johansen, Georg Riedel och Claes Rosendahl. Dessa är alla välkända för en bred publik och de inte bara spelar — de både arrangerar och komponerar. Blå fick publiken i Hultsfred lyssna till tre småstycken av Georg Riedel, som på sin bas ackompanjerade kören, vilken sjöng ordlös sång.

Spontan applåd

Den första applåden brakade lös efter stycke nummer två, som var ett gemensamhetsjobb av musiker och sångare — O Happy Day. Kanske tänkte inte den som tog upp applåden på var han befann sig, men på spontaniteten och ärligheten i de handklappningar som följde på denna sång, och även på de följande, var inte att ta miste.

Publiken var förtjust och det 150-tal personer som kommit glömmertroligen inte upplevelsen i första taget.

Och Vår Herre tog sannolikt inte illa upp för de applåder som tillägnades de duktiga musikanterna och sångarna. Även om det nu sedan gammalt inte är brukligt att applådera i kyrkan. Och faktiskt såg man många som sneglade åt sidan för att se om grannen applåderade. Var så fallet, var det fritt fram!

Arne Domnerus hälsade välkommen och han berättade lite kring det program som skulle uppföras.

Nämnde i sammanhanget att "var och en ber till Gud på sitt speciella sätt men att Gud ändå förstår och tar emot bönen". Med detta lät han förstå att vad som skulle komma kanske för någon eller några kunde komma att verka lite främmande i den lokal det framfördes.

Fyra psalmer fick efter en timmes sång och musik bilda slutvinjett på det hela och publiken tog väl vara på chansen att sjunga med i "O hur saligt att få vandra..."

Här kändes gemenskapen skön och här önskade man sig bara: Mera, mera, mera...

Men det var oaterkalleligen slut och man hade bara att knalla hemåt i oktoberkvällen och hoppas på framtida högtidsstunder av samma slag.

Tack kyrkan, tack frikyrkliga studieförbundet och tack alla medverkande för en toppkväll.

Vi var inte ensamma om den tanken — den framfördes av många i och utanför kyrkan efter konsertens slut.